

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«ΟΙ ΡΑΓΕΣ ΠΙΣΩ ΜΟΥ»

Όσο προχωρούσε η παράσταση του έργου του Χάρη Ρώμα στη σκηνή του Θεάτρου Διόνυσος αισθανόμουν ολό και πιο έντονα ότι με τη δημιουργική ομάδα βρισκόμαστε σε δύο τρένα που κινούνται σε αντίθετη κατεύθυνση. Διαπίστωνα ότι η σκηνοθέτιδα Αλεξία Παπαλαζάρου και οι τέσσερις ηθοποιοί πιστεύουν πολύ στο κείμενο, ότι εκλαμβάνουν τους χαρακτήρες του ως πρόκληση για σοβαρές υποκριτικές δουλειές, ότι βρίσκουν στον λόγο των ρόλων τους αφορμή για ειλικρινή συγκίνηση, που πραγματικά ένωνε την ομάδα. Όμως ακούγοντας τον ίδιο λόγο, δεν μπορούσα να συμμεριστώ την εκτίμησή τους προς τον συγγραφέα του, δεν μπορούσα να συμμετάσχω στο συναισθηματικό κλίμα που απλωνόταν στη σκηνή, και ένιωθα να αφήνω πίσω μου όχι μόνο τις ράγες, αλλά την παράσταση ολόκληρη. Έβλεπα το έργο να στερείται πρωτοτυπίας, να αποτελείται από πολλά στερεότυπα στους χωριστούς σπονδύλους της αφήγησης, να χαρακτηρίζεται από αστοχία στην περιγραφή των κοινωνικών τύπων, καθώς και

από ασάφεια στο ιδεολογικό στίγμα. Ο συγγραφέας επιχειρεί να δημιουργήσει στο πρόσωπο του κεντρικού του ήρωα, του Θαλή, μια συλλογική μορφή της γενιάς του, άβουλη, άτολη, που επιτρέπει να την καταπατούν και να την εκμεταλλεύονται. Όμως το εγχείρημα παρέμεινε σε επίπεδο πρόθεσης, μια και δεν τεκμηριώθηκε μέσα από την πλοκή του έργου. Όπως δεν τεκμηριώνονταν ψυχολογικά και οι σχέσεις του κεντρικού ήρωα με τα άλλα πρόσωπα του έργου. Έτσι, οι σχέσεις του αγαθού Θαλή με τον μικρότερο αδελφό του κοντεύουν να μοιάσουν με το παραμυθένιο στερεότυπο όπου ο πολύ κακός αδελφός εκμεταλλεύεται τον αφελή αδελφό του και του στερεί την εύνοια του πατέρα (σχεδόν ως τον Ιακώβ και τον Ισαάφτάνουμε). Άλλο παράδειγμα περιπλανόμενου κλισέ, πάλι με παραβολική χροιά, είναι εκείνο του σαλού/αγίου, του αγαθιάρη φίλου του Θαλή που μόνο αυτός παραμένει πιστός σε κάποια ιδανικά και «θυσιάζεται». Λέω «κάποια», αλλά και ο ίδιος ο συγγραφέας δεν λέει περισσότερα, δεν διευκρινίζει το κρέντο (που προδίδουν/εγκαταλείπουν/διατηρούν οι ήρωές του), αλλά αντικαθιστά τη σαφή του άρθρωση με τα... τραγούδια του Διονύση Σαββόπουλου. Θα αναφέρω ακόμα ένα στερεότυπο, που παίρνει διαστάσεις εμβόλιμου αυτοτελούς επεισοδίου, είναι η ιστορία της «αμαρτωλής με κακή τύχη και καλή ψυχή».

Ακόμα και μια έμπειρη και ικανή σκηνοθέτιδα, όπως η Αλεξία Παπαλαζάρου, ακόμα και ένας ταλαντούχος πρωταγωνιστής, όπως ο Χριστόδουλος Μαρτάς, ακόμα και οι τρεις υποκριτικά ευλύγιστοι συμπρωταγωνιστές του, η Πέννυ Φοινίρη, ο Μιχάλης Σοφοκλέους, ο Θανάσης Ιωάννου, δεν θα μπορούσαν να φτάσουν σε καλό αποτέλεσμα έχοντας αυτό το κειμενικό υλικό ως βάση. Η σκηνική δράση ήταν καλά οργανωμένη από τη σκηνοθέτιδα, οι ηθοποιοί γρήγορα άλλαζαν τα υποκριτικά ενδύματα των πολλαπλών ρόλων, τα σκηνικά της Μαρίζας Παρτζίλη έδιναν δυνατότητα για τις εναλλαγές των αφηγηματικών περιβαλλόντων. Όμως θεωρώ όλο το εγχείρημα του Διόνυσου με τις «Ράγες πίσω μου» ατυχή επένδυση δημιουργικών δυνάμεων.